

semné vyhotovení smlouvy pokud se týče podpis býti žalobou vynucena, pokud jen právní jednání, které ke schválení předloženo býti má, bylo jinak platně dojednáno (§ 19 obč. zák.). Ale dovolání nemůže se právem dovolávati ani ustanovení Šu 55 odstavec druhý a třetí zákona o obecním zřízení pro království České, podle nichž na listinách, na kterých se mají zakládati nějaké závazky obce k jiným osobám, podepíše se starosta a jeden obecní starší a že, týče-li se listina nějakého jednání, k němuž má obec zapotřebí přivolení zastupitelstva nebo vyššího schválení, má býti kromě toho připomenuto, že toto přivolení nebo schválení se stalo, a dva údové zastupitelstva mají se na ní podepsati, neboť neplatnost původní smlouvy ze dne 15. června 1922 nebyla ani tvrzena a smlouvou ze dne 23. února 1923 žalující obec nepřevzala žádných nových závazků, jelikož jí byla změněna smlouva ze dne 15. června 1922 toliko v bodech zavazujících žalovaného. Netřeba proto řešiti otázku, zda a pokud šetření shora zmíněných předpisů je podmínkou platnosti a účinnosti smlouvy. Jelikož konečně schválení smlouvy okresním zastupitelstvem podle Šu 97 obecního zřízení pro království České pokud se týče Šu 23 zákona ze dne 12. srpna 1921 čís. 329 sb. z. a n., pokud se týče podle čl. I. vládního nařízení ze dne 27. dubna 1922 čís. 143 sb. z. a n. k Šu 23 uvedeného zákona nebylo zapotřebí, byla smlouva platně dojednána a nezbyvá, než aby také žalovaný ji splnil.

Čís. 4644.

Zaopatřovací požitky bývalých zaměstnanců na velkém majetku pozemkovém (zákon ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n.).

Nárok vdovy po zaměstnanci na zaopatřovací požitky jest odůvodněn již Šem 1 zák., byla-li jí poskytována zaměstnavatelem pense nebo dar z milosti a netřeba se zabývatí nárokem též s hlediska Šu 6 zák.

(Rozh. ze dne 5. února 1925, Rv I 1801/24.)

Žalobě vdovy po zaměstnanci na velkostatku žalovaného o placení zaopatřovacích požitků bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Žalobkyně domáhá se v tomto sporu jako pozůstalá po bývalém zaměstnanci na velkém majetku pozemkovém zvýšení pense, kterou jako taková až dosud ve výši 400 (600) Kč ročně požívala a požívá, na 2000 Kč ročně, t. j. na polovici zaopatřovacích požitků, na něž její zemřelý manžel by byl měl nárok. Jest proto především řešiti otázku, zda žalobkyně ve smyslu Šu 1 zák. ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. jest skutečně pozůstalou bývalého zaměstnance na velkém majetku pozemkovém, která z toho důvodu již zaopatřovacích požitků požívala a požívá. Ve směru tomto jest, jak nižší soudy uvedly, nesporným přednesem stran zjištěno, že manžel žalobkyně u žalovaného na panství K., které jest velkým pozemkovým majetkem, byl zaměstnán jako lesní a

že službu tuto něco přes 58 let konal. Dále jest zjištěno oběma nižšími soudy, na základě provedených důkazů, že žalobkyně pensi ve výši 200 zl. ročně od 1. prosince 1891 požívala a že jí tato pense po válce na její žádost byla zvýšena na 600 Kč ročně a ve výši této jí až dosud je vyplácena. Dle těchto zjištění nižších soudu nemůže býti pochybnosti, že žalobkyně jest pozůstalou po bývalém zaměstnanci na velkém majetku pozemkovém, ve smyslu Šu 1 písm. a) zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. a že má tudíž nárok na jednu polovici zaopatřovacích požitků, na které by její zemřelý manžel měl nárok. Poněvadž pak není sporu o tom, že by zemřelému manželu žalobkyně s ohledem na jeho služební dobu jako lesnímu náležely zaopatřovací požitky 6tého stupně, t. j. 4000 Kč ročně, posoudil soud odvolací věc po stránce právní správně, když žalobkyni jako pozůstalé po bývalém zaměstnanci na velkém majetku pozemkovém, která již před 1. lednem 1920 z toho důvodu zaopatřovacích požitků požívala, tyto na 2000 Kč ročně zvýšil, a dovolání žalovaného, napadající tento právní názor, není důvodným. Názor dovolání, že dle dekretu ze dne 20. února 1892 není jisto, že žalobkyni zaopatřovací požitky z důvodu služebního poměru jejího manžela jako bývalého zaměstnance na velkostatku K. byly povoleny, není správným, neboť dle zjištěného stavu věci pense žalobkyni jenom z tohoto důvodu byla a mohla býti přiznána. Když, jak svrchu uvedeno, zažalovaný nárok žalobkyně na zvýšení pense na 2000 Kč ročně z důvodu Šu 1 zákona ze dne 18. března 1921, čís. 130 sb. z. a n. ať šlo o pensi nebo dar z milosti, jest odůvodněn, není třeba, zabývat se otázkou, zdali nárok ten též z předpisu Šu 6 téhož zákona, případně z prováděcího nařízení k němu ze dne 13. května 1921, čís. 189 sb. z. a n. plyne a jest odůvodněn a zůstanou proto dotyčné vývody dovolání, pokud o právní posouzení věci jde, nepovšimnuty.

Čís. 4645.

Nejednal k patrnému a převládajícímu prospěchu (§ 1037 obč. zák.), kdo, nejša k tomu zmocněn, poskytl drobnému pachtýři náhradu za to, že upustil od popřené nároku na pozemek dle zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n. Otázku, zda tento nárok byl po právu, nelze ve sporu rozhodovati.

(Rozh. ze dne 5. února 1925, Rv I 1958/24.)

Žalovaná společnost zavázala se zaplatiti společnosti S. 55.000 Kč za vzdání se práva na dodávání kaolinu Společnost S. prodala žalované pozemek, ohledně něhož, ač prodatelka ujistila, že není naň nároku dle zákona ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n., vnesl napotom drobný pachtýř Antonín S. nárok dle tohoto zákona. Žalovaná pak bez svolení a zmocnění firmy S. vyplatila Antonínu S-ovi 11.000 Kč za to, že se zřekl nároku na onen pozemek. Nárok na zaplacení 55.000 Kč postoupila společnost S. žalobkyni, proti jejíž žalobě na zjištění, že jí přísluší proti žalované pohledávka 55.000 Kč, namítla žalovaná započtením pohledávku 11.000 Kč, vyplacených Antonínu S-ovi a opírala námitku